

KTÓRY NARÓD JEST TAK WIELKI?

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 30 października

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Pwt 4,1-9; Mt 15,1-9; Lb 25,1-15; 1 Kor 10,13; Pwt 4,32-35; Mt 5,13-16.

TEKST PAMIĘCIOWY: „I któryż wielki naród ma ustawy i prawa tak sprawiedliwe, jak cały ten zakon, który wam dziś nadaje” (Pwt 4,8).

Pierwsze trzy rozdziały *Księgi Powtórzonego Prawa* są w zasadzie lekcją historii przypominającą Izraelitom to, co oni i ich przodkowie przeszli do tej pory. Gdy docieramy do następnego rozdziału, lekcja historii zmienia się w kazanie. Przypomnienie przeszłych wydarzeń miało na celu nie tylko utrwalenie ich w pamięci Izraelitów. Miało także ukazać moc i łaskę Boga działającego dla swego ludu oraz to, że nawet gdy Izraelici zawodzą, to jednak Pan dotrzymuje zawartego z nimi przymierza.

4. rozdział *Księgi Powtórzonego Prawa* zaczyna się od hebrajskiego słowa *weattah* (spójnika z przysłówkiem), które przetłumaczono jako *a teraz*²¹ (BW). Izraelici właśnie przypomnieli sobie swoją historię, a zwłaszcza to, czego Bóg dokonał dla nich i jak prowadził ich aż dotąd, *a teraz* — w odpowiedzi na to — mieli czynić to, co Bóg im nakazuje (zob. także Pwt 10,12).

Dlatego pierwszy hebrajski czasownik, jaki pojawia się za wyrażeniem *a teraz*, to *szema* — ten sam czasownik (i w tej samej formie), który został użyty na początku modlitwy *Szema* i znaczy: *śłuchaj* (PIC), *posłuchaj* (BW) albo *bądź posłuszny* (BP). Jest to czasownik powtarzający się raz po raz w *Księdze Powtórzonego Prawa*.

Tak więc 4. rozdział *Księgi Powtórzonego Prawa* zaczyna się następująco:

— „A teraz, Izraelu, posłuchaj ustaw i praw, które was uczyć wypełniać...” (Pwt 4,1).

²¹ PIC: „teraz tedy”, BKR: „teraz więc”, BB: „teraz już” (przyp. red.).

Przeczytaj Pwt 4,1-2. Jakie szczególne ostrzeżenie dał Pan Izraelitom w sprawie Jego *ustaw i praw*? Dlaczego przestrzegł ich przed tym? (Zob. także Pwt 13,1).

Pan powiedział im, by byli posłuszni Jego *ustawom i prawom* oraz by nic do nich nie dodawali ani nic z nich nie ujmowali. Dlaczego to powiedział? Kto po tym wszystkim chciałby *zmienić prawo Boże*?

Oczywiście, znamy odpowiedź na to pytanie.

„Szatan jest wytrwały i niestrudzony w swoich wysiłkach, by kontynuować dzieło, jakie rozpoczął w niebie, by zmienić prawo Boże. Udało mu się sprawić, że świat uwierzył w teorię, jaką przedstawił w niebie przed swoim upadkiem, że prawo Boże jest wadliwe i potrzebuje korekty. Duża część rzekomo chrześcijańskich Kościołów swoją postawą, jeśli nie swoimi słowami, pokazuje, że przyjęła ten sam błąd”²².

Gdy myślimy o historii starożytnego Izraela, dostrzegamy to, że pod wieloma względami Izraelici popadali w problemy, bo nie tylko lekceważyli pewne przepisy prawa, co w praktyce oznaczało ujmowanie czegoś z nich, ale także dodawali do nich praktyki niewymienione w prawie, a prowadzące ostatecznie do jego przekraczania.

Przeczytaj Mt 15,1-9. W jakim sensie wersety te są przykładem zasady, którą Mojżesz wskazał Izraelitom, choć w innym kontekście historycznym?

Gdy Hebrajczycy wreszcie objęli w posiadanie obiecaną im ziemię, często lekceważyli wyraźne boskie ostrzeżenia, na przykład przed bałwochwalstwem. Wskutek tego naśladowali pogańskie praktyki, czasami nawet udając, że w ten sposób oddają cześć Jahwe. Natomiast w czasach Jezusa Żydzi dodali do swojej religii całe mnóstwo przepisów nagromadzonych w ramach religijnej tradycji. Wiele z tych przepisów, jak powiedział sam Jezus, było przeciwnych przykazaniom Bożym.

Tak czy inaczej, przez dodawanie czy ujmowanie prawo zostało zmienione, a naród izraelski poniósł tego skutki.

W jakim sensie musimy zachować ostrożność w sprawie niedodawania niczego do tego, co Bóg nam nakazuje, oraz nieodejmowania niczego od tego?

²² Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, t. 2, Radom 2009, s. 102.

W Pwt 4,3-4 Izraelici otrzymali jeszcze co nieco z lekcji historii, która miała być przypomnieniem przeszłości oraz duchowych i praktycznych prawd, których powinni się z niej nauczyć.

Przeczytaj Lb 25,1-15. O jakim wydarzeniu jest mowa w tym fragmencie księgi oraz jakie duchowe i praktyczne prawdy powinni wyciągnąć Izraelici z tego upadku?

Chociaż przykra i nieprzyjemna jest dla nas historia wytracenia przez Izraelitów niektórych pogańskich ludów w Kanaanie, to jednak ten biblijny opis z pewnością pomaga nam wyjaśnić sensowność tego boskiego polecenia. Izraelici mieli być dla pogańskich narodów świadkami prawdziwego Boga — jedynego Boga. Mieli dawać przykład tego, na czym powinno polegać oddawanie czci prawdziwemu Bogu. Jednak zamiast tego często przejmowali kultury pogańskich bożków i wprost buntowali się przeciwko Bogu, którego mieli reprezentować przed światem.

Choć wyrażenie „uprawiać nierząd” (Lb 25,1) często ma duchowe znaczenie, ilustrując podążanie Izraelitów za obcymi bogami i pogańskimi praktykami (zob. Oz 4,12-14), to w tym przypadku słownictwo (i dalszy ciąg tej historii) wskazuje, że chodziło tu o grzech o podłożu seksualnym, przynajmniej na początku. Po raz kolejny szatan wykorzystał upadłą ludzką naturę, posługując się pogańskimi kobietami, by uwieść mężczyzn, którzy najwyraźniej pozwolili się zwieść.

Niewątpliwie cielesny nierząd prowadził także do duchowego nierządu. Ci, którzy w nim uczestniczyli, w końcu przejęli także pogańskie praktyki religijne, tak iż „Izrael sprzęgnął się z Baalem Peor” (Lb 25,3). Izraelici uczestniczyli w kulcie fałszywych bogów i składali im ofiary. Mimo tego wszystkiego, czego się nauczyli, byli gotowi odrzucić to pod wpływem przyziemnych namiętności i żądy.

Jak to się mogło stać? Bardzo prosto. Zatwardzając swoje sumienia pierwszym grzechem, tym cielesnym, byli gotowi upaść jeszcze bardziej, tym razem duchowo, co było ostatecznym celem szatana. Upadli tak nisko, iż, jak mówi biblijne sprawozdanie, jeden z nich wprowadził Midianitkę do izraelskiego obozu, na oczach Mojżesza i całego ludu, który płakał przed świętym przybytkiem.

Ciało i umysł są ze sobą ściśle związane. To, co wpływa na jedno, wpływa i na drugie. Czego możemy się nauczyć z tej historii o tym, jak niebezpieczne jest duchowo uleganie cielesnym pokusom?

Tysiące Izraelitów zginęły wskutek grzechu związanego z Baalem Peorem. Zabito „każdego, który poszedł za Baal-Peorem” (Pwt 4,3). Jednak nie wszyscy popadli w to odstępstwo. Kim byli ci, którzy pozostali wierni Bogu?

„Wy zaś, którzyście przyłgnęli do Pana, waszego Boga, wszyscy do dziś żyjecie” (Pwt 4,4). Jak werset ten wyjaśnia różnicę między tymi, którzy popadli w ów grzech, a tymi, którzy pozostali wierni Bogu? Jakie ważne przesłanie dla nas jest zawarte w tej historii dotyczące podejścia do grzechu i pokusy oraz mocy Bożej w naszym życiu?

Zwróć uwagę na różnicę występującą między słowem *wszyscy* w tym wersecie, a słowem *każdy* w poprzednim wersecie. *Każdego*, kto poszedł za Baalem Peorem, zgładzono, ale wszyscy, którzy przyłgnęli do Pana, przeżyli. Nie było wówczas możliwości wyboru jakiegoś neutralnego stanowiska i nie ma go także dzisiaj. Jesteśmy albo z Jezusem, albo przeciwko Niemu (zob. Mt 12,30).

Hebrajskie słowo *dbq*, przetłumaczone jako *przyłgnąć*²³ (zob. Pwt 4,4 BW), często wskazuje na silne zaangażowanie i trzymanie się czegoś lub kogoś. To samo hebrajskie słowo (rdzeń) zostało użyte w Rdz 2,24, gdzie jest mowa o tym, że mężczyzna opuści swoich rodziców i *złączy się*²⁴ ze swoją żoną (zob. także Rut 1,14⁽²⁵⁾). Słowo to w *Księdze Powtórzonego Prawa* występuje w tym kontekście jeszcze cztery razy (zob. Pwt 10,20; 11,22; 13,5; 30,20). W każdym przypadku chodzi o to, że Izraelici mieli się trzymać swojego Boga. Mieli poświęcić się Mu, aby czerpać moc i siłę od Niego.

Należy pamiętać o tym, że to Izraelici są podmiotem w tym zdaniu — to oni mają przyłgnąć do Pana. Muszą podjąć decyzję, by się Go trzymać, a potem, dzięki Jego mocy i sile, unikać upadania w grzech.

Przeczytaj Jud 1,24 oraz 1 Kor 10,13. Jak te nowotestamentowe wersety wyrażają myśl podobną do tej zawartej w Pwt 13,5?

Bóg jest wierny. On jest w stanie ustrzec nas od upadku, ale musimy dokończyć świadomego wyboru, podobnie jak uczynili to wierni Jego naśladowcy w sprawie Baala Peora, by przyłgnąć do Pana. Jeśli to uczynimy, to możemy być pewni, że bez względu na pokusę możemy pozostać Jemu wierni.

Jak modlitwa, studiowanie *Biblii*, nabożeństwo i chrześcijańska wspólnota pomagają nam przyłgnąć do Pana?

²³ PIC: *lgnać*, BKR: *wytrwać wiernie*, BG: *trwać*, BB: *mocno przystać*, BJW: *stać (przy)*, BRP: *trzymać się (przyp. red.)*.

²⁴ BI: *przyłgnąć*, PAS: *lgnać*, PIC: *łączyć się*, UBG: *połączyć się*, BB: *przyłączyć się*, PSP: *zjednoczyć się (przyp. red.)*.

²⁵ BI: *przyłgnąć*, BW: *pozostać (przy)*, BB: *zostać (przy)*, BRP: *towarzyszyć*, PCM: *trzymać się (przyp. red.)*.

Kilka kolejnych wersetów, które następują po Pwt 4,4, to jedne z najgłębszych co do treści i najpiękniejszych fragmentów *Pisma Świętego* (język hebrajski jest wspaniały). Można nawet stwierdzić, że przesłanie całej *Księgi Powtórzonego Prawa* zostało streszczone w tych wersetach, a pozostała część księgi to tylko komentarz. Czytając te wersety, pomyśl, jak wyrażona w nich zasada odnosi się do nas dzisiaj.

Przeczytaj Pwt 4,5-9. Dlaczego Pan za pośrednictwem Mojżesza przekazał Izraelitom te słowa?

Pan pragnął, by Izraelici uświadamiali sobie, że zostali powołani i wybrani w szczególnym celu. Byli *wielkim* narodem w takim sensie, jaki Bóg wskazał Abrahamowi, gdy po raz pierwszy powołał go w Chaldei:

— „Uczynię z ciebie naród wielki” (Rdz 12,2; zob. także Rdz 18,18).

Izraelici mieli być wielkim narodem w tym sensie, iż mieli się stać *błogosławieństwem* (zob. Rdz 12,2) *dla wszystkich plemion ziemi* (zob. Rdz 12,3). Choć ostatecznie błogosławieństwem tym miał być Jezus, Mesjasz, który wywodził się z Izraela, to także Izraelici mieli być światłem świata.

— „Ustanowiłem cię światłością pogan, aby moje zbawienie sięgało aż do krańców ziemi” (Iz 49,6).

Nie znaczy to, że zbawienie miało być w nich, Izraelitach, ale przez nich miał się objawiać prawdziwy Bóg, który jako jedyny może zbawić.

Izraelici oddawali cześć i służyli Bogu, który stworzył wszechświat — Panu Nieba i Ziemi. Paganie natomiast czcili skały, bożki z kamienia i drewna oraz demony (zob. Pwt 32,17; Ps 106,37).

Czy może być większa różnica w sposobie postępowania?

W tych wersetach Mojżesz wskazał dwa czynniki, które czyniły Izraelitów szczególnym narodem. Po pierwsze Pan był przy nich w wyjątkowy sposób — za pośrednictwem świątyni, a po drugie dał im „ustawy i prawa tak sprawiedliwe, jak cały ten zakon” (Pwt 4,8).

Przeczytaj Pwt 4,32-35. Co jeszcze Pan powiedział Izraelitom, by uświadomić im, jak szczególne powołanie stało się ich udziałem?

Niewątpliwie Izraelici otrzymali bardzo dużo. Pozostawało teraz tylko pytanie:

— Jak na to odpowiedzą?

Jak już zauważyliśmy, Pwt 4,1-9 jest mocnym wyrazem nie tylko szczególnej pozycji starożytnych Izraelitów, ale także ich misyjnego powołania. W wersety te wpleciona jest myśl o potrzebie posłuszeństwa, podążania za Panem i czynienia tego, co On im nakazał.

Przeczytaj jeszcze raz Pwt 4,6. Na czym według Pana miały polegać *mądrość i roztropność* Izraelitów w oczach innych narodów?

Na pierwszy rzut oka może się wydawać, że ustawy i prawa dane Izraelitom były tym, co zawierało mądrość i roztropność, ale nie taka jest wymowa tego wersetu. Owszem, Pan nauczył ich ustaw i praw, ale ich mądrość i roztropność polegały na *ich przestrzeganiu i posłuszeństwie im*. Ich posłuszeństwo miało być ich mądrością i roztropnością.

Izraelici mogli mieć najwspanialszy system prawny — różne przepisy i regulacje prawne, jakich świat nie widział (i rzeczywiście je mieli), ale na co zdałoby się to wszystko, gdyby ich nie przestrzegali? Ich mądrość i roztropność miały polegać na przestrzeganiu prawa Bożego w ich życiu. Mieli oni żyć zgodnie z prawdami, które dał im Pan, a więc musieli być im posłuszni. Całe światło prawdy nie zdałoby się na nic im i mieszkającym wokół nich poganom, gdyby Izraelici nie żyli zgodnie z tą prawdą. Dlatego Bóg raz po raz wzywał ich do posłuszeństwa, gdyż ich posłuszeństwo tym ustawom i prawom, a nie one same, liczyło się w praktyce jako świadectwo wobec świata.

„Posłuszeństwo prawu Bożemu uczyniłoby ich [Izraelitów] przykładem powodzenia dla wszystkich narodów świata. Ten, który mógł obdarzyć ich mądrością i umiejętnością we wszystkich pracach wymagających biegłości, byłby nadal ich Nauczycielem, uszlachetniałby ich i podnosiłby przez posłuszeństwo Jego prawu. Gdyby byli posłuszni, zostaliby uchronieni przed chorobami trapiącymi narody oraz pobłogosławieni żywotnością i intelektem. Chwała Boga, Jego majestat i moc objawiałyby się w ich powodzeniu. Mieli być królestwem kapłanów i książąt. Bóg wyposażył ich we wszystko, co mogło uczynić ich najwspanialszym narodem świata”²⁶.

Przeczytaj Mt 5,13-16. Co Jezus mówi w tych wersetach do nas i w jaki sposób jest to podobne do tego, co powiedział starożytnym Izraelitom? Dlaczego powinno to dotyczyć szczególnie nas, adwentystów dnia siódmego?

²⁶ Ellen G. White, *Przypowieści Chrystusa*, Warszawa 2020, s. 205.

DO DALSZEGO STUDIUM

„Od samego początku wielkiego konfliktu w niebie celem szatana było obalenie prawa Bożego. Zamierzał tego dokonać poprzez rozpętanie rebelii przeciw Stworzycielowi i chociaż został usunięty z nieba, przeniósł identyczne działania wojenne na ziemię. Zwodzi ludzi i bezustannie dąży do tego, aby łamali oni prawo Boże. Bez względu na to, czy cel ten zostanie osiągnięty przez odrzucenie całego prawa, czy jednego z jego przykazań, ostateczny rezultat będzie taki sam. Kto uchybi »w jednym« (Jk 2,10), manifestuje pogardę dla całego prawa; swoim wpływem i przykładem staje po stronie przestępstwa; staje się »winnym wszystkiego« (Jk 2,10)»²⁷.

O wydarzeniach związanych z Baalem Peorem Ellen G. White napisała: „Odważyli się wejść na zakazany teren i wpadli w sidła szatana. Oczarowani muzyką i tańcami oraz zwabieni pięknnością pogańskich westalek²⁸ porzucili oddanie się Jahwe. Gdy przyłączyli się do biesiady i uciech, folgując sobie w picu wina, które zaćmiło ich umysły, przełamali bariery samokontroli. Rozpętały się namiętności, a gdy rozpusta przytępiła sumienie, dali się namówić, by pokłonić się bożkom. Składali ofiary na pogańskich ołtarzach i brali udział w najbardziej poniżających obrzędach”²⁹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Zastanów się nad tym, w jaki sposób my, adwentyści dnia siódmego, otrzymaliśmy do spełnienia rolę, jaką niegdyś mieli pełnić starożytni Izraelici. Pomyśl o tym wszystkim, co otrzymaliśmy w odróżnieniu od otaczającego nas świata, a nawet innych Kościołów. Tak więc musimy zadać sobie pytania:

— Jak odpowiadamy na to, co zostało nam dane? Jak ukazujemy naszą *mądrość i roztropność* przed światem?

2. „Wy zaś, którzyście przyłgnęli do Pana, waszego Boga, wszyscy do dziś żyjecie” (Pwt 4,4). W tym zdaniu podmiotem są ludzie. Pan nie przyłgnie do nas w taki sposób, by zmusić nas do więzi z Nim. Korzystając ze świętego daru wolnej woli, musimy wybrać, czy chcemy przyłgnąć do Niego. Gdy dokonamy dobrego wyboru, jak w praktyczny sposób możemy przyłgnąć do Pana?

3. Zastanów się nad ostatnim pytaniem z niedzielnej części lekcji. Co znaczy dodawanie czegoś do Bożych przykazań czy ujmowanie czegoś z nich? Poza oczywistymi przykładami (takimi jak usiłowania mające na celu zmianę dnia odpoczynku nakazanego w dekalogu) jak coś takiego może zostać dokonane w nieznaczny, delikatny i niedostrzegalny sposób?

²⁷ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 351.

²⁸ Prawdopodobnie chodzi tu o niezamężne kobiety/dziewice (zob. *Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language*, Nowy Jork 1989, s. 1589) (przyp. red.).

²⁹ Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 337.